

אברהם ריבק עם
שומר תימני ביד
וקרנות איילים
ברקע. דור ההמשך
מסתייג
חצולם: שלום בריטל

להפיק מהקרו צילי-מכוון

אצל אומן-שופרות בעונה הבוערת:
הרמתיה של צילי קרו
בכל הגוונים העדתיים

נאחז דחף כנגד

אברהם ריבק הוא זומחה לשופרות — בודאי מן הבודדים בארץ העוסקים עדיין במלאכה זו. מכל מקום, בתל-אביב לא מצאנו אחרים. הוא התחיל במקום שהפסיק דודו, שהגיע מפולין לתל-אביב, לפני 50 שנה, ופתח בית-מלאכה קטן לשופרות במת שהיה אז לבליבה של העיר, ברחוב נחלת בנימין. ריבק היה אז סקרן, שאהב להתבונן במלאכת דודו וכך למד אותה. כשנפטר הדוד, לפני 20 שנה, המשיך ריבק את אומנותו.
על פי ההלכה מותר לעשות שופר מכל קרו, להוציא קרו של פרה, הוא מסביר לנו. בארץ אין קרניים טובות ואני מייבא את הקרניים מדרום אפריקה וממרוקו (באמצעות איש-קשר באיטליה). אלה הן קרני איילים ממין משובח.
אורכו של שופר, על פי ההלכה, צריך להיות לפחות שלושה טפחים, אסור שיהיו בו פגמים והפיה צריכה להיות זלפי מעלה. יש מי שאוהבים לתקוע בשופר קטן, המכונה "אשכנזי", שאורכו 30 ס"מ ומחירו 200 שקל) ויש שאוהבים לתקוע בשופר "תימני", שאורכו מגיע עד מטר אחד (ומחירו 400 שקל). המהדרים שבין יהודי אשכנז, למשל, אוהבים דווקא את השופר השחור, שמוצאו ממרוקו, והוא עשוי קרני איל משובחות (אורכו 30 ס"מ ומחירו

עזר וייצמן והנכד עם
החתן והכלה.
"ילד כזה — ומייד"

דליה — עכשיו
ויינרייך — ושמה
הולצברג, הילדה
הזאת היא מלאך"

